

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

KÖNNYEINK.

Zsolt. 6 : 7.

Sírtál-e már úgy, ahogy a zsoltáriró sírt? Úgy, hogy egész éjjel könnyekkel áztattad a nyoszolyádat s belefáradtál a sóhajtozásba? Sírtál-e már így a bűneid fölött, érezve, hogy reád nehezedik az Úr keze, mint ahogy azt Dávid egy másik zsoltárában kifejezi? (Zsolt. 32, 4.) Vagy sírtál-e már másoknak a bűnei fölött, talán a hozzád legközelebb állók szívének keménysége fölött? Sírtál-e már a veszendő világért, amely rohan a maga vesztébe és nem hallgat Isten hívó szavára, amelyet talán te általad is küldött már hozzá, de érezted, hogy visszapattan róla s nem talál befogadatlásra? Sírtál-e már így? Ha igen, akkor már tudod mi az az Isten szerint való szomorúság, melyről Pál apostol a II. Kor. 7:10-ben szól. De ha ezt ismered, akkor ismerned kell a vigasztalás forrását, a könnyek fölszáritóját, a szomorúságnak öröme való változását is. Ha bűneid miatt sírsz, akkor tudnod kell, hogy ez a szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez (II. Kor. 7:10.), ha szeretteid miatt hullanak a könnyed, ragadd meg az ígéretet: „Hígyj az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te háznépel!” (Csel, 16:31.) Ha úgy érzed, hogy reád nehezül a hitetlen világ bűne és keménysége, jusson eszedbe, hogy ennek a tehernek hordozására te képtelen vagy, ezt csak Az hordozhatta a maga egész súlyában, aki mint tiszta és szeplőtelen Bárány vehette magára, de aki magéra is vette s útát nyitott mindenkinek a szabadulásra. S ha azért sírsz, hogy épen a te ajkadról elhangzó hívó szavak találnak süket fülekre, jusson eszedbe, hogy az Úr tömlőbe szedi könnyeidet, tudja azoknak számát (Zsolt. 56:9.) s nem lesznek hiábavalók, ha most még nem látod is az elhintett mag-nak, amelyet velök öntözöl, a kikelését.

Jó dolog az Úrnak kebelén kisírni magunkat s Ő megengedi ezt nekünk. De még jobb megtalálni Nála a vigasztalást, melyet bőségesen megád mindazoknak, akik Nála keresik és Tőle várják. „Bőséges a mi vigasztalásunk a Krisztus által.” (II. Kor. 1:5.)

A hálaadás mindennél fontosabb.

Ahol igazi, szívből jövő, meg nem lankadó hálaadás van, ott csodák történnek. Megragadó az, amit II. Krón. 20:22-ben olvasunk: *»Es amint elkedzték az éneklést és a dicséretet; az Ur ellenséget szerze az Ámmon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének és megverettetének.«* Az ellenség egymást pusztította el.

A mi küzdelmeinknek is győzelem a vége? Az kellene, hogy legyen, ha a hálaadás völgyében maradnánk, s örvendező, bizonyoságtévő hit lakoznék bennünk, az a hit, amely meg volt Josafátban, Júda királyában: *»Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt, mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten!«*

Nem tudunk szüntelenül hálát adni, azért nem ragyog a szemünk, ezért vésheti arcunkba barázdáit a gond. Meglátszik-e rajtunk, hogy követelési-számláink felett ez áll: *»Olyan Istenünk van, aki segít!«*

Talán betöltenek a földi gondok. Elmentünk megnézni a szántóföldet, az iga-ökröt, amit vásároltunk s nem vehettünk részt a nagy lakomán, ahol hála és dicséret hangzott. Azután váratlanul reánk szakad a gond. Nem tudunk tőle szabadulni. Olyanokká lettünk, mint az igavonó állat, és nem hasonlítunk azokhoz, akik Mesterükkel a szelídség és alázatosság könnyű igáját hordozzák.

Te mit látsz az úton? Azt, amiről legtöbbet beszélsz: nehézségeket. Fordulj mindenekelőtt Isten felé, hogy Ő beszélhessen veled. Ehez 5–10 perc nem elegendő. Jézus korán reggel felment a hegyre imádkozni. 5–10 perc alatt nem lehet messze menni,

maradunk a lapályon, de azután olyan az eredmény is.

Körülményeink nem változnak addig, míg küldetésüket el nem végezték. Azért ne zúgolódjunk ellenük, hanem engedjük szóhoz jutni őket. Isten küldöttei azok. *»És ismét küldje hozzájuk más szolgát«,* hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. A gyümölcs a hálaadás. Oda kell adnod azt, ami a szőlő Urát illeti. De mit tesznek a szőlőmunkások? A követet bántalmazták, s úgy küldik vissza. Ma is így tesz a legtöbb ember. Visszaél azzal, amiért hálát kellene adnia. Eltulajdonítja, többet használ el belőle, mint amennyihez joga van. És, ha a szőlő Ura Fiának képében jön el hozzá, lejátszódik a történet utolsó fejezete is: *»Ez az örökös, jertek, öljük meg őt, és miénk lesz az örökség.«*

Az ember nem szívesen ad. Ezért nincs meg a keresztyéneknél sem a hálaáldozat olyan mértékben, mint ahogyan azt az Ur kívánná. Isten számtalan adományára ügyet sem vetünk. Nem használjuk, nem adunk hálát érte. Csak aggodalomra, csüggedésre találunk okot. Vagy pedig időt nem találunk a hálaadásra, azért, mert mások hibáival vagyunk elfoglalva.

Sok okunk van a hálaadásra, még akkor is, amikor úgy érezzük, hogy minden nyom és reánk szakad. Josafát így szólt az izraelitákhoz: *»Nem ti harcoltok, hanem az Ur! Ujjongjatok!«* — és ők örvendezéssel dicsőítették az Urat. Szomorúan hangzik, amikor Isten gyermekei a világ panasz-és sóhajtrombitájába fújnak, és a dolgokat a saját füstölgő lámpájuk homályában látják. Szégyent hoznak ezzel az Urra. A nyomorúságban tanulhatunk meg hálát adni. Imádkozók, fel a hegyre!

(W. Müller-Gordon után.)

A názáreti ácsműhely dala.

Sugarak jönnek látogatni.
Derüsen csillog minden szerszám.
Fényben fürdik egy tiszta homlok.
Siklik a gyalú, hull a forgács.
A Mester megint rámmosolygott.
Siklik a gyalú, hull a forgács.

Csak tudnám meddig? Évek...
Évek.

Mesterem, meddig ácsolunk?
Sebzett szívek epednek érted.
Csodád borára ajkak szomjjasak.
S mi ácsolunk, kopácsolunk
végestelen. Múlnak az évek,
siklik a gyalú, hull a forgács!
Uram, az órád késik, téved!
Siklik a gyalú. Hull a forgács.

Odakinn kín, seb, jaj, nyomorgás,
s neked mindegy, harminc, vagy
három?

Siess, munkálkodj minden áron!
»Hallgass. Még nem jött el az órád.
Figyelek. Várom.

Siklik a gyalú. Hull a forgács.«
»Emberi szándék, akarat
tíz éve — semmi.

Emberi szándék, akarat
húsz éve — semmi.
Isten egy perce — világot teremt
s újjá tud tenni!

Isten percére várni jó.
Siklik a gyalú... hull a forgács...
Míg ácsolunk, kopácsolunk,
csak érik gyógyító borunk...
Siklik a gyalú, hull a forgács.«

Sugarak jönnek látogatni.
Derüsen csillog minden szerszám.
Évek suhannak el fejünk felett.
Mester, szívemre száll a békéd:
Isten percére várok most Veled.
Hajszoló vágyam elvetem
és csendesesen, türelmesen
várom, várom.

Odakinn kín, seb, jaj, nyomorgás...
Múlik a harminc, jó a három...
Siklik a gyalú, hull a forgács.

Belák Erzsébet.

GONDOLATOK

Az aggodalmak tulajdonképpen a jövőre vonatkozó kérdések: »mit együnk? mit igyunk?« amelyeket az ember nem tudom kihez intéz — önmagához? vagy az üres levegőhöz? És senkisémet felel. Az ember örökké ugyanabban a körben forog, mintha malom volna a fejében. Az aggodalmak ellentéte a bizalom, a jelennek a helybenhagyása: »Istenre bízom magamat.«

—O—

Isten tudja, hogyan vezesse az övéit és mindenkor azt adja meg nekik, amire szükségük van. A nehézséget azért, hogy vidámak legyenek, terhet rak rájuk, hogy az isteni méltóság részeseivé lehessenek.

—O—

Nem nyugalom után vágyódom, hanem csendesség után. Így szólt valaki, amikor életének a legnagyobb kívánságát akarta elmondani. De hol lehet megtalálni ezt a szent, gyógyító, csöndességet? »Csak Istenben nyugszik meg lelkem.« Zsolt. 62:2.

—O—

»Azt kívánod tőlem, amit Te magad adtál nekem, s én azt adom, amit Tőled vettem. Micsoda áldás rejlik abban, amint az akaratom így beolvad a Te akaratodba, én Istenem! A szegény ember gazdagabb lesz, gazdagabb, mint valaha volt. Veled egyesülhet, Te szentséges Isten!«

—O—

Amit reánk mér Istenünk,
Mind jól van az!
Onnan felül Ő szól nekünk:

»Mind jól van az!«
Bárhol legyenek, hallom szavát,
S hiszem, hogy amit rámbocsát,
Mind jól van az!

Ki tartja kezében a kormányt?

Nagyon fontos az, hogy ki tartja kezében a kormányt. Isten különös ajándéka, ha egy nemzetnek olyan államférfiai vannak, akik biztos kézzel tartják a kormányt, és tisztán látják maguk előtt a célt. Ez az egész népnél biztonságot ad, bizalommal tekint vezetőire, s a legnagyobb viharban, zátonyok között is tudja, hogy biztos kézben van a kormány.

Ki tartja kezében a te életed hajójának kormányát? Ha nem tudod, akkor nem is haladsz az egyenes úton, s hajód ide-oda hányódik az élet viharában. Nem mérsz előbbre, nem éred el a célt. S ha jön a vihar, a hullámok játékszerként dobálnak, s végül hajód összetörve fekszik a parton. S te elpusztulsz a zúgó tenger hullámaiban.

Ki tartja kezében a te életed hajójának kormányát? — Talán azt mondod: Ki tartaná? Magam irányítom azt. — Bizonyos vagy abban, hogy így eléred a kikötőt? Én nem! A tenger szeszélyes, a nagy viharban az én erőm nem elégséges. Mikor a halálszél fújdogál, mikor a szenvedélyek csábító sziréna-hangja elrabolja az akaratomat, mikor körülöttem a gond és a nyomor sötét felhői tornyosulnak, — mit tehetek? Elveszitem az irányt. Szükségem van vezetőre. És neked is szükséged van vezetőre.

Ki tartja kezében a te életed hajójának kormányát? Olyan kormányosra van szükség, akire nyugodtan rábízhatod magadat, aki a nagy veszélyek idején is biztos kézzel fogja a kormánykereket. Olyan kormányosra, aki biztosan célhoz vezet téged, még a halál völgyén keresztül is.

Add oda a kormányt az Ur Jézus kezébe. Isten azért küldte Őt, hogy Ő kormányozza a mi életünket. Jézus az egyedüli, aki célhoz vezet. — Jézus ismeri az utat egészen pontosan. Ismeri akkor is, ha köd vesz bennünket körül. Neki van egyedül hatalma arra, hogy hajónkat a biztos révbe irányítsa. Mért nem adod Néki a hajód kormányát?

Hiábavaló aggodalom.

A hiábavaló aggodalom olyan bot, amellyel magunkat ütjük. — — Bizonyára már nagyon sokat gondoltál arra: mi lesz veled, ha megöregszel? De hát olyan bizonyos az, hogy megöregszel? — Ismertem egy asszonyt, akinek legfőbb gondja volt, hogy hogyan fogják eltemetni. Ez a gondolat engem még sohasem nyugtalanított, ahogy nem volna szabad, hogy sok más is nyugtalanítson bennünket. — Bár mikor találhatunk valamit, amivel a lelkünket kínozhatjuk: — de ez nagyon rossz foglalkozás. Ehelyett inkább mindazt, ami aggodalmunk tárgya lehetne, tegyük imáink tárgyává, s ahogy igen hamar jönnek a gondok, nyugodtak lehetünk arra nézve is, hogy mindig fogunk tudni miért imádkozni. És lelkünk nyugalmat talál.

A hálátlan ember lelke szegénynyé lesz, de a háládatosság a legszegényebb ember szívét is meggazdagítja.

—O—

Megtanulni, hogy mit akar nekünk Isten mondani a szükség által fontosabb, mint abból kikerülni.

Egy a szükséges dolog . . . Szabad vagy-e a földiektől?

Régi ismerőseimmel találkoztam a napokban. Nem győztek eléggé panaszkodni, hogy volt akkor, mikor utoljára láttuk egymást, s hogy van most. Még egy évtizeddel ezelőtt nagy földbirtok és egy gyönyörű palota birtokosai voltak a Maros partján, ma már csak vagyonuk romjaival tengetik életüket. Nehéz lett a szívem, mikor végignézttem a szomorú, kétségbeesett arcokon: mennyire megöregedtek az utóbbi évek alatt. A családnak különösen egyik tagján — jogász ember — látok nagy változást, az ő szíve legjobban tele van keserűséggel, vádol mindenkit, csak egyet nem: saját magát. De van valaki a családban, akin szívesen nyugszik meg tekintetem: öreg, aggastyán, az édesapa. Karosszékekben ül, szemére homály borult, de arcán igazi békeség, zavartalan öröm látszik. Családjában olyan, mint óázis a sivatag pusztáin. Ő az, aki emberileg legtöbbet vesztett, de legtöbbet nyert is. A szenvedéseken, nehézségeken keresztül megismerte az Urban Megváltóját. Környezetének zaja, elégedetlen panasza nem zavarja a békéjét, nem sírja vissza a multat. Hálára nyílik ajka a nehéz útért, melyen Úra vezette őt. Elvett mindent életéből, ami gátolta abban, hogy az Ur kegyelmét megismerje. Azért homályosult meg testi szeme, hogy annál inkább megnyíljen a lelki szeme, s egyedül az Ur törvényében lehessen gyönyörűsége.

Az én számomra is üdülést jelentett az öreg emberrel való beszélgetés, ő valóban megismerte a meglátogatás napján azt, ami békeségére való: az egy szükséges dolgot.

K. E. d. t.

Themistoklesről, Athén hős katonájáról beszéli el a történetíró, hogy egyszer a csataterén, az elenség zsákmánya között szép aranyláncot talált. »Vedd fel« — szólott a szolgájához, — »te nem vagy Themistokles«, mintha azt akarta volna mondani: Nekem elég a dicső nevem, nem is foglalkozhatom efélélkel.

Mennyivel inkább kellene nekünk, keresztyéneknek, — akik Isten kegyelméből mennyei polgárok és az eljövendő dicsőség örökösei vagyunk, — azon igyekeznünk, hogy a földi dolgokat a mennyei világosság fényében nézzük. Mülándó földi kincs soha nem lehet előttünk olyan érték, amiért a legkisebben is vétessünk.

Az első keresztyének örömmel fogadták vagyonuk elrablását, tudván, hogy jobb és maradandóbb vagyonuk van a mennyben.

Kő, — szivacs, — vagy kaptár?

A követ vassal kell ütünk, hogy adjon valamit, ha az csak szikra és tűz is.

A szivacsot, amely teleszívta magát, össze kell préselnünk, ha azt akarjuk, hogy valamit adjon magából.

A kaptárban a lépből, magától csurog a méz.

Némely ember kemény, mint a kő, — ha nem kell, — nem ad semmit.

Egyesek olyanok mint a szivacs, csak az erőszaknak engednek. Minél nagyobb a nyomás, annál többet adnak.

Némelyek olyanok, mint a kaptár. Minden ütés és erőszak nélkül, kezük és szívük bőségesen ad. — Ezeknek szól az Ige: »A jókedvű adakozót szereti az Isten.«

KÜLMISSZIÓ.

Változások Kínában.

Az »Ev. Luth. Kirchenzeitung« című ev. egyházi folyóirat f. évi augusztus 30. számában fenti cím alatt többek között a következőket írja:

A kínai nemzeti kormány, Tschiang Kai Scheck marsallal az élen, fáradhatatlanul dolgozik a kínai nép gazdasági s különösen erkölcsi megújulásán. Ezt különféle tények igazolják. Az ópiumkereskedés alábbhagyott, ami Tschiang Kai Scheck erélyes intézkedésének tudható be, aki nemcsak az ópiumárusítókat, hanem a javíthatatlan ópiumszívókat is agyonlöveti. A soknejűség ellen törvények látnak napvilágot. Nemrégén a marsall a katonai és polgári hatóságokat utasította, hogy minden hivatalnok, tanító és diák legalább egy sportot űzzön. A bűnök s erkölcselen szokások ellen is folyik a harc. Nanking városának tanácsa 20 éven aluliaknak megtiltotta a dohányzást. Hankauban a többnyire európaiak és amerikaiak által látogatott éjjeli mulatókat már éjfélkor zárni kell; és csak klasszikus zene játszható ott. Nanchangban a hölgyek tilalom ellenére is ragaszkodtak a rövid ujjú ruhákhoz, inkább büntetést fizettek, semhogy megváltak rövid ujjú ruháiktól. Erre a rendőrség azt tette, hogy ahol egy hölgyet rövid ujjú ruhában meglátott, a meztelen karját azonnal befestette zöld, kék és sárga festékekkel. Nanchangban most nincs rövid ujjú ruha! Hankauban túlmodern női ruhák nem kaphatók. A Nanking-kormány megtiltotta a haj ondolálását. Ez a tilalom is Tschiang Kai Scheck-

re vezethető vissza, aki a hadsereg kötelékébe tartozóknak azt is megtiltotta, hogy bubifrizurás lányokat feleségül vegyenek. A gyermekek lábainak megnyomortása többé nincs megengedve, s ha egy anya mégis megteszi gyermekével, 5 évi fogházat kap. A ponyvairodalom ellen irányul az az intézkedés, hogy minden kéziratot, mely nyomdába kerül, a belügyminiszter cenzuráz. A tanügy óriás léptekkel halad előre.

Megbízható kimutatás szerint 10 évvel ezelőtt közel 3 millió egyetemi hallgatója volt Kínának, ma 11 és fél millió van. 1912-ben Kínának 4 egyeteme volt; ma 82 egyeteme és 29 magasabb szakiskolája van.

Ime egy kép messze keletről; a pogány keletről. S mi van nyugaton, a maga »felemás igában levő világnézetével«? Az Ur könyörüljön rajtunk!

Közli: Z. H.

Mohamedán misszió.

Fumbánország (Francia-Kamerun) Nyója nevű gazdag szultánja nemrégén halt meg. Örökösei a jótékony szultán emlékére nagy requiemet tartottak. A mohamedán felfogás szerint a gyászmise szolgáltatása folytán a lélek rövidebb ideig szenved a tisztítóüzben. E szertartást nemzeti ünnepé avatták, amelyre meghívták a misszionáriusokat is. Itt végig olvasták néhány perc alatt az egész Koránt. De hogy? Beosztották előre, hogy a jelenlevő 200 pap egyszerre csak néhány sűrűt (verset) olvasott, szinte fülsiketítő lár-mával. Utána kis jótékonykodás, nagy evés-ivás és reggelig tánc. Hány ember igyekszik ilyen gyorsan letudni Isten iránti kötelességeit?!

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 16. És. 25:1—9. Máté 5:33—48. Mint egy gyönyörűsége sziget, emelkedik ki ítéleteknek árjából, amelyeket Esaiásnak hirdennie kell, egy-egy ilyen rész, mint ez a mai. A próféta ajka megtelik dicsérettel és hálaadással, s mindazt a kegyelmet, amellyel az Ur az Ő népét elárasztja, bőséges lakodalom képében látja, ahol mindenki gazdag táplálékot és üdítő italt kap. Azt is látja, hogy a népeket befödő sűrű fátyol, a bűnök és a halálnak fátyola, fölemelkedik, mert az Ur győz ezek fölött. S akkor nem lesz többé könnyhullatás és gyalázat, hanem öröm és dicsőség. Esaiás századokkal előre látta ezt, mi, akikhez sokkal közelebb van ez az idő, meg tudunk-e valamit látni belőle?

Okt. 17. És. 26:1—12. Máté 6:1—15. Milyen jó nekünk azt tudni, hogy ha az Urra támaszkodunk, akkor teljes békében lehetünk. Őbenne örökké megbizhatunk, mert Ő erős köszál. S aki az Urra tekint, az egyenes úton jár, nem tekintget jobbra-balra, nem vonzák a világ kísértései, mert csak az Urra vágyik. Így ír önmagáról a próféta, s így ír a megszabadult népről is. De vajjon mi olyan szabadok vagyunk-e önmagunktól, hogy mi is ilyen bizonyoságot tehetünk?

Okt. 18. És. 33:13—24. Máté 6:16—23. Tudsz-e örülni annak, hogy az Ur a te Birád, a te Vezéred és Királyod? Mert, ha elfogadod Őt Birádnak, akkor el kell készülnöd reá, hogy lángtekintete át fogja vizsgálni egész lelkedet. De, ha elfogadod Vezéredül, akkor biztos lehetsz benne, hogy vezetni fog a világosság ösvényén. De akkor azt is engedned kell, hogy Királyod legyen, akinek engedelmeskedni tartozol, s akinek át kell adni egész életedet. Aki azonban így tekint az Urra, az boldogan járhat az élet útján.

Okt. 19. És. 35. II. Krón. 1:7—12. Az utolsó időkre tekint itt előre a próféta, amikor Krisztus fog uralkodni a földön. De addig is, míg ez az idő el nem következik, lehetséges azoknak, akik az Ő kezébe tették le életüket, szenteknek és tisztáknak lenni, elfödözve az Ő vérével. S az ilyen élet, örvendező élet, eltűnik belőle fájdalom és sóhaj, és szív és ajak újjonganak. Ismered-e ezt az útjat, ezt az életet?

Okt. 20. Máté 22:34—46. I. Kor.

1:4—9. Márk. 10:17—27. Jakab. 2:10—17. Sokan úgy magyarázzák Jakabnak a beszédét, hogy ő a jócselekedetek által való megigazulást hirdeti. Pedig ez tévedés. Jakab csak arra mutat reá, hogy a hitnek jócselekedetekben kell megnyilvánulnia. Mít érne az, ha hitünket egészen magunkba zárjuk, vagy csak szavakkal adnánk kifejezést, cselekedeteink és életünk pedig nem tennének róla bizonyosságot. Az ilyen hit holt hit, az Ur pedig élő hittel akar bennünket megajándékozni, amely folyvást öbelöle, az életnek forrásából merít.

Okt. 21. Zsolt. 39. Máté 6:24—34. Dávid szomorúan tapasztalja önmagán, hogy nem tudja a nyelvét mindig megzabolázni, és vétkezik vele. A tájdal-makat, az üldöztetéseket nem tudja csendesen viselni, hanem fölhevül a szíve, és fölgerjednek a gondolatai, s ilyenkor keserű és haragos szavakba tör ki. Mélyen meg kell magát ez alatt aláznia, mert tapasztalja, hogy addig nincs békessége, míg bűnét be nem vallja, és az Urtól bocsánatot nem kér. Nem hasonlítunk-e mi ebben nagyon is Dávidhoz? A tapasztalat azt mutatja, hogy éppen a nyelv az a tagja az embernek, amelyen legkevésbé tud uralkodni. De mivel meg van írva, hogy »a szívnek teljességéből szól a száj«, a szívet kell odavinni Jézus megtisztító vére alá.

Okt. 22. 40:1—11. Máté 7:1—12. A sok dorgálás, feddés, büntetés után teljes erővel megszólal az isteni vigasztalás. Az Urnak a szíve megindul megalázott és összetört népének nyomorúságain. Bűnbocsánatot, megújulást, örömet hirdet. Milyen gyöngéd szeretettel hajol le Isten a legkisebbhez, a leggyengébbhez is. Pásztoruk akar lenni, aki legelteti őket, a kicsinyeket élében hordozza, a segítségre szorultakkal szelíden bánik.

Okt. 23. És. 40:12—24. Máté 7:13—29. Baj volna, ha mi Istennek csak szelídségét és gyöngédségét ismernénk. Szembe kell néznünk az Ő hatalmával és dicsőségével is, éreznünk kell, hogy Őelőtte csak por, csak semmi vagyunk. Nem bánhatunk úgy Vele, mint a pogány az ő bálványával, aki azokat maga formálja, s kénye-kedve szerint bánik el velük. De bármily kicsinyek vagyunk, csak egyetlen pont a nagy mindenségben, mégis tudhatjuk,

hogy Ő egyenkint ismer és nevünkön szólit bennünket.

Okt. 24. És. 40:25-31. Máté 10:1-13. Akármilyen nagy is a mi Istenünk, nem kell attól rélnünk, hogy elfelejtkezik csak egyről is az Ő gyermekei közül. Szeretettel megkeresi őket, bölcsességével oktatja és neveli, a fáradtjaink a maga erejét adja, úgy, hogy megújulnak és szárnnyá kelnek. A földi test megvénül és végül összeroskad, de a lélek ifjú marad, s igazi életet majd odafönn az örökkévalóságban éli át. Mindenki, aki az Urban bíz, magára veheti ezeket a fölséges igéreteket.

Okt. 25. És. 41:1-10. Máté 10:16-33. Milyen nyomorultak a pogányok istenei, akiket ők saját kezeikkel készítenek! Milyen hatalmas ezzel szemben Izráel Istene, a mi Istenünk! S ez a nagy és hatalmas Isten, aki a kezében tartja az egész vilgámindenséget, milyen szeretettel hajol le az Ő népéhez, és annak minden egyes tagjához. »Ne félj, mert én veled vagyok!« Ezzel biztatja minden gyermeket, s ez a biztatás nem üres szó, hanem a valóságnak a kifejezése. Aki ezt hittel megragadja, az tapasztalja is, hogy Isten vele van, megsegíti és támogatja.

Okt. 26. És. 41:11—20. Zsolt. 32:1-7. Nemcsak megvizasztalja és bátorítja az Ur az övéit, hanem győzelmessé is teszi őket. Azt igéri nekik, hogy győzni fognak önmagukon és az ellenségeiken is. A diadal végre is az Uré lesz, mert Ő a pusztaságban is folyókat nyit, s megtermékenyíti a száraz földet. Ha Ő kibocsátja Lelkét, akkor meg kell elevenedniök a holt lelkeknek is. S azok, akik már az Övéi, résztvehetnek ebben a munkában, mint az Ő eszközei.

Okt. 27. Máté 9:1-8. Ef. 4:22-32. Ján. 9:24—41. Jak. 5:13—20. A régi élet elhagyását és az új életben való megindulást az Isten Igéje egy régi ruhának a levetéséhez és egy új ruhának a fölvételéhez hasonlítja. A régi ruhából egyetlen darabnak sem szabad rajtamaradni az emberen, mert annak minden része rongyos és megfertőzött. Fölemlít itt az Ige néhány foltot, amelyek különösen elégtelenítik ezt a régi öltözetet: a hazugságot, a haragot, a lopást, a tisztátalan beszédeket. Mindezeket levetkőzve, felülhetjük azokat a ruhadarabokat, amelyek kedvesek Isten előtt, s amelyeket felöltözve, hasznára lehetünk embertársainknak.

Okt. 28. Zsolt. 40. Máté 10:34-42.

Dávid nem hiába várta az Urat, nem hiába kiáltott Hozzá, mert az Ur hajolt hozzá, s kiemelte bűneinek fertőjéből. Ingyen kegyelemből cselekedte ezt, s Dávid ezt azzal viszonzotta, hogy mindenki előtt hirdette azt, amit Isten vele cselekedett. Ez legyen a mi útunk is. Ha még a bűn rabláncait hordozzuk, kiáltsunk Istenhez segítségért, ha pedig Ő már megszabadított, tegyünk biznyságot irgalmáról és kegyelméről, örülünk és örvendezzünk.

Okt. 29. És. 42:1-12. Máté 11:1-15. Ezeket a prófétái Igéket az Ur Jézus később magára vonatkoztatta. Ő volt az, aki nagy szeretettel fölemelte a gyöngét, az Istent keresőt, a vágyakozót. Ő volt az, aki megnyitotta a vakok szemeit, nemcsak a testi szemeket, hanem a lelkieket is, aki a bűn fogságában sorvadó lelket kiszabadította és a vilgosságra hozta. S amit Ő földön jártában cselekedett, ugyanezt cselekszi most is. Méltó, hogy Nekü adjuk a dicsőséget, hogy az Ő dicséretét zengedezzük, s elvigyük az Ő szabadításának híret mindenfelé.

Okt. 30. És. 43:1-11. Máté 11:16-30. Milyen csodálatos, hogy az az Ur, akinek tekintete az egész világot körüljárja, az egyes emberről sem feledkezik meg. Azt mondta, hogy mindnyájunkat névszerint ismer, és nevünkön hív, hogy legyünk az Övéi. Értékesek vagyunk előtte, akármilyen nyomorultak vagyunk is. Szeret bennünket, akármilyen érdemtelenekek vagyunk is. Munkát bíz reánk, akármilyen erőtelenekek vagyunk is. De azután nem is enged, hogy mellette még bálványoknak is hódoljunk, féltékeny szeretettel szeret bennünket, mert tudja, hogy minden bálvány romlásunkra van, és Ő rajta kívüli nincsen Szabadító.

Okt. 31. És. 43:12-25. Máté 13:1-17. Az Ur hatalmas dolgokat cselekedett Izráellel, s ha ez a nép később viszszatekintett a multjába, mindenütt Isten szeretetével és hatalmával látta magát szemben. S mégis el tudott hajolni ettől az Istentől; mikor bajba került, nem hívta Őt segítségül, hanem idegen istenekhez fordult. De az irgalmas Isten nem fizet nekik az ő bűneik szerint, hanem kész eltörölni álnokságaikat, és bűneikről elfeledkezni. Erről az irgalmasságról beszél nekünk a Golgotha keresztje is, amely a leghatalmasabb bizonyítéka Isten igazságának és szentségének, éppen úgy, mint irgalmasságának és kegyelmének. A te számodra mit jelent a Golgotha keresztje?

Vargha Gyuláné